

मीठे बच्चे – तिमी ईश्वरीय सेलभेसन आमीं हौ, तिमीले सबै लाई सदगति दिनु छ, सबै को परीत एक बाबासँग जोडनु छ ?”

परश्व:- मनुष्यले आफ्नो अकल (बुद्धि) कुन कुरामा लगाउँछन् र तिमीले आफ्नो अकल कहाँ लगाउनु छ?

उत्तर:- मनुष्यले त आफ्नो अकल आकाश र सृष्टिको अनन्त पराप्त गर्नमा लगाइरहे का छन् तर यसबाट त कुनै फाइदा छैन। यसको अनन्त त मिलन सकदैन। तिमी बच्चाहरूले आफ्नो अकल लगाउँछौ- पूज्य बनको लागि। उनलाई दुनियाँले पूजा गरदैन। तिमी बच्चाहरू त पूज्य देवता बनछौ।

गीत:- तिमि हे पाके हमने ...

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले बुझिसके का छन्, यो हो ज्ञानमार्ग। त्यो हो भक्तिमार्ग। अब परश्व उठछ- भक्तिमार्ग राम्रो वा ज्ञानमार्ग राम्रो? दुई चीज भए नि। भनिन्छ ज्ञानद्वारा सदगति हुन्छ। अवश्य भनिन्छ भक्ति र ज्ञान दुवै अलग-अलग हुन्। मनुष्यले समझनुछन्- भक्ति गर्नाले ज्ञान मिलन्छ तब सदगति हुन्छ। भक्तिको बीचमा ज्ञान आउन सकदैन। भक्ति सबै को लागि हो, ज्ञान पनि सबै को लागि हो। यो समय हो पनि कलियुगको अनन्त। त्यसैले अवश्य सबै को दुरगति हुन्छ त्यसैले पुकार्छन् पनि र गाउँछन् पनि- अरू सँग तोडेर अब तिमी सँग जोडछु। अब उहाँ को हुनुहुन्छ? कोसँग जोडने? यो त बुझ्दैनन्। अकसर गरेर बुद्धि कृष्णतर्फ जान्छ। हामी सच्चा परीत तिमीसँग जोडौं। जब कृष्णसँग नै परीत जोड्छन् भने फेरि गुरु गोसाईं अरू कसैको आवश्यकता नै छैन। कृष्णलाई नै याद गर्नु पर्ने हो। कृष्णको चित्र त सबै सँग छ। कृष्णजयन्ती पनि मनाउँछन् अनि फेरि त अरू कसै कहाँ जाने आवश्यकता नै छैन। जसतै मीराले एकसँग समबन्ध जोडिन्। काम-काज गरदा पनि कृष्णलाई नै याद गरिरहिन। घरमा रहनु, काम गर्नु, खानपान गर्नु त पर्ने हुन्छ। सच्चा परीत एक कृष्णसँग जोडिन्। मानौं उनीहरू परितमा र परितम भए। कृष्णलाई याद गर्नाले फल पनि मिलन्छ। कृष्णलाई त सबैले जाने का छन्। गाउँछन् पनि- सच्चा परीत मैले तिमीसँग जोड्ने को छु। अब सबै भन्दा उच्च, सत्य त परमपिता नै हुनुहुन्छ। सबै लाई वरसा दिने एउटै बाबा हुनुहुन्छ। उहाँ लाई कसैले पनि जान्दैन। भन्नु त भन्छन्- परमपिता परमात्मा शिव, तर कहिले आउनु हुन्छ, यो जाने का छैनन्। शिवजयन्ती हुन्छ भने अवश्य उहाँ आउनु भएको हुनुपर्छ। कहिले, कसरी आउनु हुन्छ, आएर के गर्नुहुन्छ? कसैलाई थाहा छैन। कुनै पनि मनुष्यले जाने का छैनन्- सबै लाई सदगति गर्नुहुन्छ। तर कसरी गर्नुहुन्छ? सदगतिको अर्थ के हो! के ही पनि बुझ्दैनन्। शिवबाबाले त अवश्य स्वर्गको बादशाही दिनुभएको हुनुपर्छ नि। तिमी बच्चाहरू! जो त्यस धर्मका थियौ, तिमीलाई यो थाहा थिएन, बिरसे का थियौ भने फेरि अरूले कसरी जान्न सक्छन्? अहिले शिवबाबाद्वारा तिमीले जाने का छौ र अरूलाई बताउँछौ। तिमी हौ ईश्वरीय सेलभेसन आरमी। सेलभेसन भन वा सदगति गर्ने आरमी भन। अहिले तिमी बच्चाहरूमाथि जिम्मेवारी छ। तिमीले चित्रहरूद्वारा पनि बुझाउन सक्छौ। भाषाहरू धेरै छन्। मुख्य भाषाहरूमा चित्र बनाउनु पर्छ। भाषाहरूको पनि धेरै झन्झट छ, त्यसैले प्रदर्शनी पनि बनाउनु पर्छ। चित्रहरूमा समझाउन धेरै सहज हुन्छ। गोलामा पनि सारा ज्ञान छ, सिँढी केवल हिन्दुहरूको लागि हो। यसमा अरू कुनै धर्म छँदै छैन। यसतो कहाँ भारत तमोप्रधान बनछ, अरू चाहिँ बनदैनन्। तमोप्रधान त सबै बनछन्। त्यसैले उनीहरूको लागि पनि हुनुपर्छ। यो सबै सेवाको ख्याल बुद्धिमा आउनु पर्छ। दुई पिताको रहस्य पनि समझाउनु छ। वरसा रचयिताबाट मिलन्छ। यो पनि सबै धर्मकाले जाने का छन्- लक्ष्मी-नारायण भारतका पहिला महाराजा-महारानी थिए वा भगवान-भगवती थिए। ठीक छ, उनीहरूलाई यो स्वर्गको राज्य कसरी मिल्यो? अवश्य भगवानद्वारा मिल्यो। कसरी, कहिले मिल्यो, यो कसैलाई पनि थाहा छैन। गीतामा कृष्णको नाम राखेर फेरि प्रलय देखाइदिएका छन्। रिजल्ट के ही पनि छैन। यो तिमी बच्चाहरूले

समझाउनु छ। चित्र त सबै तरफ छन्। लक्ष्मी-नारायणको चित्र पनि छ। हुन त ड्रेस, अनहार आदि अरुकै हुन्छ। जसलाई जे आयो त्यो बसेर बनाएका छन्। श्रीनाथ-श्रीनाथिनी, यी राधे-कृष्ण हुन्। श्री राधे, श्री कृष्ण त ताजधारी हुँदै नन्। काला पनि हुँदै नन्। राजधानी लक्ष्मी-नारायणको हुन्छ, नकि राधा-कृष्णको। मन्दिर त अनेक प्रकारका बनाएका छन्। नाम त एउटै राख्छन् लक्ष्मी-नारायण। डिनायसटी लक्ष्मी-नारायणको भनिन्छ। राम-सीताको घराना, लक्ष्मी-नारायणको घराना हुन्छ, राधे-कृष्णको घराना हुँदै न। यो कुरा मनुष्यहरूको ख्यालमा नै छैन। तिमी बच्चाहरूले पनि नमबरवार पुरुषार्थ अनुसार जानेका छौ। जसलाई सेवाको सोख छ, उनीहरू त उमडगसँग बोलन थाल्छन्। कसैले भन्छन्- हामीले बुझेका छौ तर बिसतारै बिसतारै मुख खुल्ने युक्तिहरू पनि रचनुपर्छ। कतिले समझनछन्- वेद-शास्त्र अध्ययन गर्नाले, यज्ञ, तप आदि गर्नाले, तीर्थ आदि गर्नाले परमात्मालाई पराप्त गर्न सकिन्छ। तर भगवानले भन्छन्- यी सबै मदेखि टाढा पुर्याउने मार्ग हुन्। डरामामा सबैले दुरगति पाउनु नै छ त्यसैले फेरि यसतो कुरा बताउँछन्। पहिला हामीले पनि भन्थौ- भगवान मानौ चोटी हुन्छन्, जो जहाँ बाट गए पनि पुगिन्छ। मनुष्यहरूले अनेक प्रकारका मार्ग समातेका छन्। भक्तिमार्गका मार्गहरूबाट जब थाक्छन् अनि फेरि भगवानलाई नै पुकार्छन्- हे पतित-पावन, हजुर आएर पावन बन्ने मार्ग बताउनुहोस्। हजुर विना पावन हुन सक्दैनौ, थाकिसक्यौ। भक्तिले दिन-प्रतिदिन पूरा थकाउँछ। अहिले त मैला आदिमा कति लाखौं गएर जम्मा हुन्छन्, कति फोहोर हुन्छ। अब त अनत्य भएको छ। दुनियाँलाई परिवर्तन गर्नु छ। वास्तवमा दुनियाँ एउटै हो। २ भाग बनाएका छन्। त्यसैले मनुष्यले समझनछन्- स्वरग, नरक अलग-अलग दुनियाँ हो तर यो आधा-आधा छ। माथि सत्ययुग फेरि तरे ता, द्वापर, कलियुग। कलियुगमा तमोप्रधान बन्नु नै छ। सृष्टि पुरानो हुन्छ, यी कुरालाई कसैले बुझ्दैन। अलमलिएका छन्। कसैले कृष्णलाई भगवान, कसैले रामलाई भगवान भनिदिन्छन्। आजकल त मनुष्यले आफूलाई भगवान भनिदिन्छन्। हामी ईश्वरका अवतार हौ। देवताहरू भन्दा पनि मनुष्य अगाडि भएका छन्। देवताहरूलाई फेरि पनि देवता नै भनिन्छ। यहाँ त फेरि मनुष्यलाई भगवान भनिदिन्छन्। यो हो भक्तिमार्ग। देवताहरू त स्वरगमा रहन्छे। अहिले कलियुग, आइरन एजमा फेरि मनुष्य भगवान कसरी हुन सक्छन्? बाबा भन्छन्- म आउँछु नै सगमयुगमा, जबकि मैले नै आएर दुनियाँलाई ट्रान्सफर गर्नुपर्छ। कलियुगबाट सत्ययुग हुन्छ बाँकी सबै शान्तिधाममा जान्छन्। त्यो हो निराकारी दुनियाँ। यो हो साकारी दुनियाँ। निराकारी वृक्ष पनि समझाउनको लागि ढूलो बनाउनु पर्छ। ब्रह्म महत्तत्त्व पनि त्यति नै ढूलो छ, जति ढूलो आकाश छ। दुवैको अनत्य पाउन सकिँदैन। गर्नु त कोसिस गरिन्छ, एरोपले न आदिमा जान्छन् तर अनत्य पाउन सक्दैनन्। समुद्र नै समुद्र... आकाश नै आकाश छ। त्यहाँ त केही पनि छैन। गर्नु त कोसिस धेरै गरिन्छ तर यी सबै कुराबाट फाइदा के? समझनछन्- हामीले आफ्नो अक्ल लगाउँछौ। यो हो मनुष्यको अक्ल, साइनसको घमण्ड पनि मनुष्यहरूमा छ। जसले जति नै अनत्य पाए पनि उनलाई सारा दुनियाँले त पूज्दैन। देवताहरूको त पूजा हुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले कति उच्च बनाउनु हुन्छ। सबैलाई लिएर जान्छन् शान्तिधाम। हुन त यो सबै जानेका छन्- हामी मूलवतनबाट आउँछौ तर जसरी तिमीले बुझेका छौ, त्यसै गरी दुनियाँले जान्दैन। त्यो के हो, कसरी आत्माहरू त्यहाँ रहन्छन् फेरि नमबरवार आउँछन्। यो कसैले जानेका छैनन्। ब्रह्म महत्तत्त्वमा निराकारी वृक्ष छ। यो कुरा जानेका छैनन्, सत्ययुगमा थोरै रहन्छन्। बाँकी सबै आत्माहरू मूलवतनमा रहन्छन्। जसतै यो साकारी वतन हो, त्यसतै त्यो मूलवतन हो। वतन कहिल्यै खाली हुँदैन। न यो, न त्यो। जब अनत्य हुन्छ, तब ट्रान्सफर हुन्छन्। केही त यस वतनमा रहन्छन्। सारा वतन खाली भयो भने फेरि त परलय हुने भयो। परलय हुँदैन। अविनाशी खण्ड हो नि। यो सबै कुरा बुद्धिमा राख्नु छ। सारा दिन यही ख्याल चलिरहोस्- हामीले कसैको कल्याण गरौ। तिम्रो परीत जुट्टेको छ, त्यसैले उहाँको परिचय देऊ। उहाँ बाबा हुन्छन्, उहाँबाट वरसा मिलिन्छ। कसरी मिलिन्छ, त्यो हामीले बताउन सक्छौ। बताउनेहरू पनि नमबरवार छन्। कसैले त धेरै राम्रोसँग भाषण गरिन्छ, कसैले गर्न सक्दैनन् भने सिकनुपर्छ। हरेक बच्चाले आफ्नो कल्याण गर्नु छ। जब मार्ग मिलेको छ भने अरूको कल्याण गर्नु छ। दिल हुन्छ अरूलाई पनि बाबाबाट वरसा दिलाऊ। रूहानी

सेवा गरौं। सबैले अरूको सेवा गरछन्।

बाबा आएर रूहानी सेवा सिकाउनु हुन्छ, अरूकसैले पनि रूहानी सेवा गर्न जानेका छन् नन्। रूहानी बाबाले नै आत्माहरूको सेवा गर्नुहुन्छ। जिसमानी सेवा त जनम-जनमानत्र धेरै गर्यौं, अब अन्तिम जनममा रूहानी सेवा गर्नु छ, जो बाबाले सिकाउनु भएको छ। कल्याण यसमा छ, अरूकुनैमा फाइदा छैन। गृहस्थ व्यवहारमा पनि रहनु छ, समबन्ध निरवाह गर्नु छ। उनलाई पनि यही समझाएर कल्याण गर्नु छ। परीत छ भने केही सुन्छन्। कति त डराउँछन्- थाहा छैन हामीले पनि सन्यास गर्नु पर्ने हो कि! आजकल त सन्यासी धेरै छन् नि। कफनी पहिरिएर दुई शब्द सुनायो, खाना त मिलि नै हालछ, कही न कही बाट। कुनै दोकानमा जान्छन्, दुई पुरी दिनछन्। फेरि अरूको पासमा जान्छन्, पेट पूजा हुन्छ। भिखारीहरू पनि अनेक प्रकारका हुन्छन्। बाबासँग त एकै प्रकारको वस्त्रा मिलन्छ। बेहदको बादशाही मिलन्छ, सदा निरोगी बन्छौं। धनवान मुश्किलले उठ्छन्। गरिबहरूको पनि कल्याण गर्नु परछ। बाबाले प्रदर्शनीहरू धेरै गराउन लगाइरहनु भएको छ किनकि अनपढ धेरै छन् नि। मनतरी आदिले सोचछन्- यो ज्ञान राम्रो छ, अनि सबैले सुन्न थाल्छन्। हो, पछि गएर तिम्रो नाम परत्यक्ष हुन्छ, फेरि धेरै आउने छन्। मैला निकाल्न समय लाग्छ। रात-दिन कोही लाग्यो भने सायद निसक्न सकछ। आत्मा शुद्ध बनिसके पछि त फेरि यो शरीर पनि छोड्छ। यी सबै बुझ्नु पर्ने कुरा हुन्। प्रदर्शनीमा पनि समझाउनु परछ। मुख्य हो सारा यहाँको कुरा। भारतवर्षको उत्थान भएपछि सबैको उत्थान हुन्छ। प्रोजेक्टर भन्दा पनि प्रदर्शनीमा धेरै सेवा हुन सकछ। बिसतारै बिसतारै वृद्धि हुँदै जान्छ। दिन-प्रतिदिन तिम्रो नाम परत्यक्ष हुँदै जान्छ। यो पनि लेख्नु परछ- ५ हजार वर्ष पहिला पनि यसतै भएको थियो। यो त धेरै अद्भुत कुरा हो। बाबाले इशारा दिनहुन्छ। बच्चाहरूले धेरै कुरा बिरसिन्छन्। जे भए पनि भनिन्छ आज भन्दा ५ हजार वर्ष पहिला पनि यसतै भएको थियो। हुन त धेरै स्पष्ट कुरा छ, तर जब कसैको बुद्धिमा यो बस्यो भने मात्र। अखबारमा छापन सकछौं ताकि केही बुझ्नु त सही। ज्ञानमार्गमा धेरै फस्टकलास अवस्था हुनु परछ। यसता-यसता कुरालाई याद गरेर हरषित पनि रहनु परछ। अभ्यास भएपछि फेरि अवस्था धेरै हरषित र आनन्ददायी हुन्छ। अचछा!

मीठो-मीठो सिकीलधे बच्चाहरू प्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) अरू सबै बाट बुद्धिको परीत तोडेर एक बाबासँग जोड्नु छ। सबैको परीत एक बाबासँग जोड्ने सेवा गर्नु छ।

२) सच्चा-सच्चा रूहानी सेवाधारी बन्नु छ। आफ्नो पनि कल्याण गर्नु छ र अरूलाई पनि मार्ग बताउनु छ। अवस्था धेरै हरषित र आनन्ददायी बनाउनु छ।

वरदान:- एक बाबाको स्मृतिद्वारा सच्चा सद्भागको अनुभव गर्ने भाग्यवान् आत्मा भव जसले कुनै पनि आत्माको बोली सुनेर पनि सुन्दैन, कुनै अन्य आत्माको स्मृति सफल वा स्वप्नमा पनि ल्याउँदैन अर्थात् कुनै पनि देहधारीको झुकावमा आउँदैन, एक बाबा दोस्रो न कोही- यो स्मृतिमा रहन्छ, उसलाई अविनाशी सद्भागको तिलक लाग्छ। यसतो सच्चा सद्भागवाला नै भाग्यवान् हो।

सलोगन:- आफ्नो श्रेष्ठ स्थिति बनाउनको लागि अन्तर्मुखी बनेर फेरि बहिरमुखतामा आऊ।